

Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene
COMUNICAT DE PRESĂ nr. 112/17
Luxemburg, 25 octombrie 2017

Hotărârea în cauza C-106/16
Polbud – Wykonawstwo sp. z o.o.

Statele membre nu pot să impună o obligație de lichidare societăților care doresc să își transfere sediul social în alt stat membru

Transferarea sediului social al unei asemenea societăți fără modificarea sediului său real intră sub incidența libertății de stabilire protejate de dreptul Uniunii

Polbud este o societate cu sediul în Polonia. Printr-o hotărâre din 2011, adunarea generală extraordinară a asociaților acestei societăți a decis să transfere în Luxemburg sediul social al acesteia. Din această hotărâre nu reiese că locul conducerii afacerilor Polbud și cel de exercitate efectivă a activității sale economice ar fi fost și ele transferate în Luxemburg.

În temeiul acestei hotărâri, în registrul comerțului polonez s-a înscris deschiderea procedurii de lichidare și a fost desemnat un lichidator.

În 2013, sediul social al Polbud a fost transferat în Luxemburg. Polbud a devenit atunci „Consoil Geotechnik Sàrl”, o societate de drept luxemburghez. Pe de altă parte, Polbud a solicitat instanței de înregistrare poloneze să fie radiată din registrul comerțului polonez. Instanța de înregistrare a respins cererea de radiere.

Polbud a formulat o acțiune împotriva acestei decizii. Sesizată în recurs, Sąd Najwyższy (Curtea Supremă din Polonia) întreabă, mai întâi, Curtea de Justiție dacă libertatea de stabilire este aplicabilă transferării doar a sediului social al unei societăți constituite în temeiul dreptului unui stat membru pe teritoriul altui stat membru, în cazul în care această societate este transformată într-o societate care intră sub incidența dreptului acestui alt stat membru fără modificarea sediului său real. Apoi, Sąd Najwyższy întreabă dacă reglementarea poloneză care condiționează radierea din registrul comerțului de dizolvarea societății la capătul unei proceduri de lichidare este compatibilă cu libertatea de stabilire.

În hotărârea pronunțată astăzi, Curtea subliniază, în primul rând, că dreptul Uniunii acordă beneficiul libertății de stabilire oricărei societăți constituite în conformitate cu legislația unui stat membru și având sediul social, administrația centrală sau locul principal de desfășurare a activității în cadrul Uniunii. Această libertate include, printre altele, dreptul unei asemenea societăți de a se transforma într-o societate care intră sub incidența dreptului altui stat membru.

În speță, libertatea de stabilire conferă, astfel, Polbud dreptul de a se transforma într-o societate de drept luxemburghez atât timp cât sunt îndeplinite condițiile de constituire definite de legislația luxemburgheză, în special criteriul pe care Luxemburgul l-a reținut pentru stabilirea legăturii dintre o societate și ordinea sa juridică națională.

Pe de altă parte, Curtea consideră că o situație în care o societate constituită potrivit legislației unui stat membru intenționează să se transforme într-o societate de drept al unui alt stat membru, cu respectarea criteriului reținut de al doilea stat membru pentru stabilirea legăturii dintre societate și ordinea sa juridică națională, intră sub incidența libertății de stabilire, inclusiv atunci când această societate și-ar exercita în mare parte sau chiar întreaga sa activitate economică în primul stat membru. Curtea amintește, în această privință, că stabilirea sediului (social sau real) al unei societăți în conformitate cu legislația unui stat membru cu scopul de a beneficia de o legislație mai avantajoasă nu constituie în sine un abuz. Prin urmare, decizia de a transfera în Luxemburg doar

sediul social al Polbud, fără ca acest transfer să privească și sediul său real, nu poate avea în sine drept consecință scoaterea acestui transfer din domeniul de aplicare al libertății de stabilire.

Curtea arată, în al doilea rând, că, deși în principiu poate să își transfere sediul social în alt stat membru decât Polonia fără a-și pierde personalitatea juridică, o societate de drept polonez precum Polbud nu poate, în temeiul dreptului polonez, să obțină radierea sa din registrul comerțului polonez decât cu condiția de a fi procedat la lichidarea sa. În această privință, Curtea arată că, potrivit dreptului polonez, operațiunile de lichidare cuprind finalizarea operațiunilor curente și recuperarea creanțelor societății, executarea obligațiilor și lichidarea activelor societății, onorarea obligațiilor de plată către creditori sau garantarea creanțelor față de aceștia, depunerea unui raport financiar privind aceste măsuri, precum și numirea unei persoane însărcinate să păstreze registrele și documentele societății în lichidare. Curtea consideră că, prin impunerea lichidării societății, reglementarea poloneză este de natură să îngreuneze și chiar să împiedice transformarea transfrontalieră a unei societăți. **Această reglementare constituie, așadar, o restricție privind libertatea de stabilire.**

O astfel de restricție poate, în principiu, să fie justificată prin motive imperative de interes general, precum protecția intereselor creditorilor, ale asociaților minoritari și ale salariaților. Reglementarea poloneză prevede însă, de manieră generală, o obligație de lichidare, fără a ține cont de riscul real de atingere adusă acestor interese și fără posibilitatea de a opta pentru măsuri mai puțin restrictive care pot să le protejeze. Potrivit Curții, o asemenea obligație depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului protecției intereselor menționate.

În sfârșit, în ceea ce privește argumentul guvernului polonez potrivit căruia această reglementare este justificată de obiectivul combaterii practicilor abuzive, Curtea constată că, din moment ce prin obligația generală de aplicare a unei proceduri de lichidare se ajunge la instituirea unei prezumții generale de existență a unui abuz, o asemenea reglementare este disproporționată.

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Instanța națională are obligația de a soluționa cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Iliana Paliova ☎ (+352) 4303 3708